

Sygn. akt XI Ka 918/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Kaczor (spr.)

Sędziowie SO Magdalena Kurczewska – Śmiech

SO Katarzyna Żmigrodzka

Protokolant st. sekretarz sądowy Małgorzata Kowala

przy udziale Prokuratora Doroty Kalinowskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2015r.

sprawy P. J. i M. J. (1)

oskarżonych z art. 291 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku

z dnia 2 czerwca 2014r. sygn. akt II K 390/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze od każdego z oskarżonych po 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków, a nadto tytułem opłaty: od oskarżonego P. J. 700 (siedemset) złotych zaś od oskarżonej M. J. (1) 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych.

XI Ka 918/14 UZASADNIENIE

P. J. i M. J. (1) oskarżeni zostali o to, że w okresie od 4 do 5 listopada 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nabyli za bliżej nieokreśloną kwotę samochód marki A. (...) o numerze VIN (...) nr produkcyjny (...) o wartości 85 000 zł wiedząc, że samochód ten został uzyskany za pomocą przestępstwa kradzieży na szkodę (...) SA O/w P., przy czym w celu upozorowania legalnego pochodzenia pojazdu złożyli w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w K. stwierdzające nieprawdę zaświadczenie, iż zakupiony przez nich pojazd tej samej marki o numerze VIN (...) spełnia warunki dopuszczenia do ruchu podczas gdy z uwagi na rozległe uszkodzenia warunków tych nie spełniał, czym wyłudziło poświadczenie nieprawdy w postaci pozwolenia dotyczącego samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) po czym poprzez wycięcie blachy z oryginalnym numerem identyfikacyjnym (...) wspawali do samochodu marki A6 pochodzącego z kradzieży fragment blachy z numerem identyfikacyjnym (...) czym przerobili znaki identyfikacyjne tego pojazdu

tj. o czyn z art.291 § 1 k.k. w zb. z art.272 k.k. w zb. z art.306 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k.

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2014r. Sąd Rejonowy w Kraśniku uznał oskarżonych za winnych tego, że w okresie od daty bliżej nieustalonej końca października 2011r. do dnia 7 listopada 2011r. działając wspólnie i w porozumieniu

w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nabyli za bliżej nieokreśloną kwotę samochód marki A. (...) o numerze VIN (...) nr produkcyjny (...) o wartości 85 000 zł wiedząc, że samochód ten został uzyskany za pomocą przestępstwa, przy czym w celu upozorowania legalnego pochodzenia pojazdu złożyli w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w K. stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu, że zakupiony przez nich pojazd tej samej marki o numerze VIN (...) spełnia warunki dopuszczenia do ruchu podczas gdy z uwagi na rozległe uszkodzenia warunków tych nie spełniał, podstępnie wprowadzając w błąd uprawnionego pracownika Starostwa Powiatowego w K., czym wyłudziło poświadczenie nieprawdy w postaci pozwolenia dotyczącego samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), uzyskali dowód rejestracyjny, przy czym poprzez wycięcie blachy z oryginalnym numerem identyfikacyjnym (...) wspawali do samochodu marki A. (...) pochodzącego z kradzieży fragment blachy z numerem identyfikacyjnym (...) czym przerobili znaki identyfikacyjne tego pojazdu, czym wyczerpali znamiona przestępstwa z art.291 § 1 k.k. w zb. z art.272 k.k. w zb. z art.306 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na mocy art.291 § 1 k.k. w zw. z art.11

§ 3 k.k. i art.33 § 2 i 3 k.k. skazał oskarżoną M. J. (1) na karę roku pozbawienia wolności zaś oskarżonego P. J. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz orzekł wobec oskarżonych kary grzywny w wymiarze po 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł; na mocy art.69 § 1 i 2 k.k. i art.70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił: P. J. na okres próby 5 lat, a M. J. (1) na okres próby 3 lat; zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwotach po 2815, 64 zł i zwolnił ich od ponoszenia opłaty.

Od wyroku tego apelacje wnieśli obrońcy oskarżonych zaskarżając rozstrzygnięcie w całości. W co do zasady jednobrzmiących środków odwoławczych zarzucili:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art.424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez brak dostatecznego wyjaśnienia analizy dowodów w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku, na podstawie których sąd dokonał ustaleń faktycznych oraz analizy dowodów, które pominął przy ustalaniu podstawy faktycznej ograniczając się jedynie do lakonicznego stwierdzenia, że dowody które uznał za niewiarygodne pozostają w sprzeczności z dowodami, które Sąd uznał za wiarygodne;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art.366 i 410 k.p.k. oraz 167 k.p.k. poprzez brak ustalenia przez Sąd I instancji czy pojazd A. (...) o nr VIN (...) z przestępstwa, bowiem w aktach sprawy brak jest informacji odnośnie decyzji kończącej postępowanie prowadzone przez Komendę Powiatową w Ś. w przedmiocie zgłoszenia kradzieży w/w pojazdu, a także ustaleń dokonanych w trakcie tegoż postępowania przygotowawczego;

- art.4, 7 k.p.k. poprzez zbyt dowolną i nie znajdującą oparcia w zeznaniach świadków oraz wyjaśnieniach oskarżonych analizę materiału dowodowego poprzez bezpodstawne przyjęcie faktu nabycia samochodu marki A. (...) o numerze VIN (...) i świadomości oskarżonych, iż w/w pojazd uzyskany został za pomocą przestępstwa, w szczególności, iż wywołana opinia biegłego rzeczoznawcy wyklucza możliwość ustalenia, iż którakolwiek z części, bądź elementów znajdujących się w pojeździe A. (...) nr VIN (...) pochodzi z pojazdu A. (...), a także wbrew analizie czasowo – przestrzennej, bowiem pojazd (...) został naprawiony, polakierowany, zarejestrowany przed datą zgłoszenia zaginięcia pojazdu PO 414SX – nr VIN (...);

- sprzecznym z materiałem dowodowym przyjęciu, iż pojazd A. (...) nie był rozbierany i żadne z elementów w przedniej części pojazdu, podczas gdy z opinii Laboratorium Kryminalistycznego jednoznacznie wynika, iż pojazd zabezpieczony na parkingu był malowany, tym samym musiał zostać rozebrany i przygotowany do lakierowania, co potwierdza również świadek R. Z. oraz inni świadkowie obrony, jak również usytuowanie tabliczki VIN w pojeździe A. (...) (pomiędzy ścianą grodziową a silnikiem) – nie ma możliwości jej wspawania bez wyjęcia silnika wraz z osprzętem, a powyższa okoliczność stanowiła podstawę do uznania przez Sąd I instancji, iż samochód (...) jest samochodem pochodzącym z przestępstwa;

- niezasadnej odmowie wiarygodności wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków w przedmiocie zakupu i przywozu części z P. do K. wskazując jako podstawę rozbieżności w szczegółach, nie uwzględniając przy tym upływu czasu jaki

upłynął od zdarzenia i faktu iż świadkowie pewnych okoliczności mogą zwyczajnie nie pamiętać i w konsekwencji błędnych wniosków, iż zakup części w Poznaniu nie miał miejsca, podczas gdy wyjaśnienia i zeznania świadków co do istoty są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają w tym zakresie;

3. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na nieuprawnionym przyjęciu jakoby pojazd marki A. (...) o numerze VIN (...) posiadał numer produkcyjny (...) podczas gdy brak jest dokumentu potwierdzającego ten fakt i w konsekwencji błędnego przyjęcia, iż do w/w pojazdu wspawano fragment blachy z numerem identyfikacyjnym (...) i w konsekwencji podstępne wprowadzenie w błąd uprawnionego pracownika Starostwa Powiatowego w K. oraz wyłudzenie poświadczenia nieprawdy w postaci pozwolenia dotyczącego samochodu marki A. (...) o nr rej. (...);

nadto obrońca oskarżonej M. J. (1) zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na zupełnie nieuprawnionym przyjęciu, iż oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu z mężem w popełnieniu zarzucanych mu czynów, w sytuacji gdy zebrany materiał dowodowy w niniejszej sprawie, w tym w szczególności zeznania świadków, prowadzą do wniosku zupełnie odmiennego.

Podnosząc powyższe zarzuty każdy ze skarżących wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, którego reprezentuje, od dokonania zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Chociaż Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę niniejszą nie uniknął nieprawidłowości, która zostanie omówiona w dalszej części uzasadnienia, to jednak uchybienie to, wobec możliwości jego konwalidowania w postępowaniu odwoławczym, nie mogło mieć wpływu na treść finalnego rozstrzygnięcia, które musi zostać uznane za trafne. Z tego też względu, jak również wobec oczywistego charakteru dowodów zgromadzonych w sprawie, oraz treści apelacji, które wprost pomijają okoliczności dla oskarżonych niekorzystne, wniesione środki odwoławcze należało uznać za oczywiście bezzasadne.

Odniesienie się do pierwszego z zarzutów apelacji zacząć należy od uwagi, iż obraza art.424 § 1 k.p.k., nawet jeżeli ma miejsce, nigdy nie jest naruszeniem prawa procesowego mającym wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku (vide wyrok SN z 15 stycznia 2014r., VKK 229/13, opubl. LEX nr 1418901). Braki w zakresie elementów składowych pisemnych motywów rozstrzygnięcia mogą natomiast uniemożliwiać przeprowadzenie jego kontroli instancyjnej oraz prowadzić do wniosku, że sąd I instancji nieprawidłowo wydał wyrok. Rzecz natomiast w tym, że sytuacja taka nie ma miejsca w sprawie niniejszej. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku – co do zasady – spełnia wymogi wyżej powołanego artykułu i przedstawia proces myślowy jaki doprowadził Sąd Rejonowy do uznania sprawstwa oskarżonych. Dokument ten w szczególności wskazuje dowody uznane za wiarygodne, na których oparto poczyniono ustalenia faktyczne, oraz dowody, którym Sąd Rejonowy przyznał wiarygodności odmówił, a także wyjaśnia przyczyny takiej ich oceny. Co się zaś tyczy pewnych mankamentów uzasadnienia – chociażby w postaci oczywiście zbędnego cytowania większości istotnych dowodów w sprawie – to wbrew twierdzeniom obrońców nie czynią one tego uzasadnienia niezrozumiałym.

Okolicznością w sprawie kluczową, od ustalenia której uzależniona jest odpowiedzialność karna oskarżonych jest to, czy pojazdem zabezpieczonym w posiadaniu oskarżonego jest legalnie zakupione przez M. J. (1) w lutym 2011r. i następnie poddane naprawie A. (...) o numerze VIN (...), czy też skradziony na szkodę (...) S.A. we W. pojazd tej samej marki o pierwotnym i rzeczywistym numerze VIN (...), do którego wspawano tabliczkę z pierwszym z wyżej wymienionych numerów nadwozia.

Na tak postawione pytanie Sąd Rejonowy udzielił odpowiedzi prawidłowej, słusznie opowiadając się za drugą z przedstawionych opcji.

W pierwszej kolejności podkreślić więc należy, iż wyrazem ignorowania przez skarżących ujawnionych okoliczności sprawy oraz treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku jest zarzut braku w aktach sprawy niniejszej informacji odnośnie decyzji kończącej postępowanie prowadzone przez KPP w Ś. w sprawie kradzieży pojazdu o numerze VIN (...) oraz braku ustaleń czy tenże pojazd pochodzi z przestępstwa.

I tak fakt zgłoszenia kradzieży przedmiotowego pojazdu przez J. K., a w konsekwencji jego utraty przez leasinodawcę i właściciela - (...) S.A. we W., został ustalony przez Sąd Rejonowy (str.2 uzasadnienia). Co się zaś tyczy decyzji kończącej wszczęte w sprawie tej kradzieży dochodzenie, to należy odesłać skarżących do postanowienia o jego umorzeniu z dnia 30 listopada 2011r. (k.75-75v).

Chociaż w istocie żaden z dowodów zgromadzonych przez Sąd Rejonowy nie pozwalał na przyporządkowanie ujawnionego w zabezpieczonym pojeździe numeru montażowego (...) (k.32) do nr VIN (...), to jednak okoliczność ta, jak również przyporządkowanie skrzyni biegów zainstalowanej w zabezpieczonym pojeździe do tego numeru, a więc do pojazdu skradzionego, zostały ustalone w toku postępowania odwoławczego w drodze informacji uzyskanej od producenta (k.533 i 543). Ponieważ zaś w pytaniu skierowanym do producenta – A. (...) – w sposób zamierzony nie wskazano żadnego z numerów VIN, treść udzielonej odpowiedzi nie może być wynikiem omyłki, przypadku czy wreszcie sugestii. Z tego też względu argumentację obrońcy oskarżonych, usiłującą zdeprecjonować wartość dowodową uzyskanej odpowiedzi poprzez wyrażenie przypuszczenia, iż jej autorem mógł być palacz z kotłowni (k.554), ocenić należy jako nieudolną i skazaną na niepowodzenie próbę negacji okoliczności dla oskarżonych bezdyskusyjnie niekorzystnych.

W świetle powyższych ustaleń nie sposób nadać waloru w sprawie kluczowego temu, że pojazd zabezpieczony został zarejestrowany przed datą zgłoszenia kradzieży pojazdu skradzionego, a w konsekwencji w oparciu o te okoliczności wywodzić, iż są to dwa różne pojazdy. Kwestia ta została zresztą dostrzeżona przez Sąd Rejonowy, który z rezerwą odniósł się do zeznań świadka J. K. (str.5 uzasadnienia). Ewidentna nieprawdziwość tych zeznań dotyczących daty w jakiej „utracił” on pojazd, w połączeniu ze zmianą miejsca pobytu i niemożnością jego ustalenia oraz bezpośredniego przesłuchania w postępowaniu sądowym, pozwalają na podzielenie stanowiska Sądu I instancji, że rola wymienionego świadka w zdarzeniach prowadzących do utraty pojazdu przez właściciela była inna niż przez niego określona.

Wolna od nieprawidłowości jest przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena zeznań świadków obrony oraz wyjaśnień oskarżonych. Rację należy więc przyznać Sądowi Rejonowemu, który wyeksponował to, że sam M. J. (2) w obszernych i szczegółowych wyjaśnieniach pominął zakup kompletnej karoserii pojazdu (k.159). Nie może przy tym ująć uwadze, że wątek takiego zakupu pojawił się w sprawie po raz pierwszy dopiero w zeznaniach A. S. (k.238) złożonych krótko po sporządzeniu przez biegłego opinii, zgodnie z treścią której podłużnice pojazdu nie noszą żadnych śladów napraw (k.198).

Wątku zakupu kompletnej karoserii, która miała zostać dostarczona na lawecie przyczepionej do busa, próżno szukać również w zeznaniach świadka M. J. (2), który dodatkowo zaprzeczył wyjaśnieniom oskarżonego, zgodnie z którymi jego ojciec miał pomagać w rozładunku samochodu z częściami (k.177v).

Wbrew stanowisku skarżących Sąd Rejonowy w pełni zasadnie odmówił również wiary wyjaśnieniom oskarżonego złożonym na okoliczność zakupu części od nieustalonego sprzedawcy z P.. Całkowita wręcz amnezja oskarżonego w zakresie osoby rzekomego sprzedawcy części, jego miejsca zamieszkania, numeru telefonu, a wreszcie „zagubienie” pokwitowania wystawionego z tytułu wpłaty zaliczki, czynią oczywiście trafnym przekonanie Sądu I instancji o niewiarygodności tych wyjaśnień. Zasady logiki i doświadczenia życiowego pozwalają bowiem na wykluczenie takiego stanu rzeczy w przypadku zakupu części o deklarowanej wartości 27 000 zł.

Nie mają również racji obrońcy przeciwstawiając - jako wykluczające się - ustalenia o lakierowaniu zabezpieczonego pojazdu oraz tego, że pojazd ten nie był rozbierany. Po pierwsze stwierdzić więc należy, iż zgodnie z ustną opinią biegłego nie stwierdził on śladów rozbierania części pojazdu. Stwierdzenie to nie wyklucza jednak jego demontażu

w zakresie koniecznym do lakierowania. Po wtóre wreszcie biegły kategorycznie zaopiniował, że nie wycofuje się ze swoich opinii nawet gdyby poddany przez niego oględzinom samochód był lakierowany (k.391).

Powyższe okoliczności w połączeniu z:

- stwierdzonym przez biegłego nie kwalifikowaniu się do naprawy pojazdu zakupionego przez oskarżoną oraz bezdyskusyjnym i wynikającym z dokumentacji fotograficznej tego pojazdu brakiem zainstalowania w nim szyberdachu (k.389), przy jednoczesnym kategorycznym wykazywaniu przez oskarżonego jego fabrycznego zamontowania;

- różnych modelach i różnej mocy silników pojazdów poddanych ocenie

uprawniają do całkowitej aprobaty ustaleń Sądu Rejonowego, zgodnie z którymi pojazd o numerze VIN (...) został nabyty przez oskarżonych (formalnie zakupiony przez M. J. (1)) nie celem jego naprawy, nieopłacalnej z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, lecz wyłącznie w celu legalizacji innego, pochodzącego z przestępstwa pojazdu, którym stało się A. (...) utracone na szkodę (...) S.A. we W..

Zmiany dokonane w zakresie tabliczki znamionowej czynią niepodważalnym również ustalenie o świadomości pochodzenia z przestępstwa zabezpieczonego pojazdu.

Ponieważ zaś – co ustalił – Sąd Rejonowy naprawa pojazdu nie miała miejsca zasadnie uznano za niewiarygodne odmienne w tym przedmiocie wyjaśnienia oskarżonej. Oczywistą konsekwencją takiego stanu rzeczy było natomiast wykluczenie przez Sąd Rejonowy tego by cała operacja „legalizacji” pojazdu odbyła się poza jej wiedzą i zgodą. Tym samym za chybiony musi zostać uznany również ostatni z zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej.

Ponieważ wniesione środki odwoławcze kwestionują winę oskarżonych, z uwagi na regulację art.447 § 1 k.p.k. zwrócone są przeciwko całości rozstrzygnięć, w tym również przeciwko orzeczeniu o karach. Przeprowadzona również w tym zakresie kontrola instancyjna nie pozwala jednak na uznanie by wymierzone oskarżonym kary były rażąco i niewspółmiernie surowe.

Z tych względów, jak również wobec niestwierdzenia nieprawidłowości podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy na podstawie art.437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze nastąpiło na podstawie art.636 § 1 k.p.k.

Katarzyna Żmigrodzka Sławomir Kaczor Magdalena Kurczewska – Śmiech